

РЕШЕНИЕ

№ 42807

гр. София, 19.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 08.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **10669** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178, вр. чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България. С жалба, вх. № 24845/13.10.2025 г. адвокат В. П., като пълномощник на А. М. А. Ал-А. – гражданин на И., действащ чрез своя баща и законен представител М. А. М. А. е оспорил издадения от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място], Турция ОТКАЗ (без дата) за издаване на виза, вид „Д“, по заявление от 21.03.2025 г.

В съдебното производство жалбоподателят не се явява. Представляван е от редовно упълномощения адвокат, който: поддържа жалбата; не оспорва съдържащите се в административната преписка писмени доказателства; ангажира показанията на разпитания като свидетел М. А. М. А. (баща); не заявява искане за присъждане на разноски.

Ответникът не е представляван и не е заявил становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на доказателствата намира следното.

На 21.03.2025 г. А. М. А. Ал-А.-гражданин на И., [дата на раждане] е заявил (л. 18 от делото) пред Посолството на РБ в [населено място], Турция искане за снабдяване с виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, като представил съответно изискуеми документи. По заявлението, видно от представено копие (л. 21 от делото) на Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 Н. е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цитиране на 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 ЗЧРБ и с мотиви: „след извършена проверка е установено, че събиращият семейството си чужд гражданин с получена закрила в РБ реално не пребивава в страната, няма осигурено жилище, няма задължително здравно осигуряване, съответно средства за издръжка, за да не прибягват членовете на семейството ди системата за социално осигуряване“.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество. Процесуалната ѝ допустимост, с оглед разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ Съдът обосновава със становището, че жалбоподателят е член на семейство (син) на М. А. М. А., за което ще стане дума по – долу в настоящото решение. Това обстоятелство кореспондира с нормата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основаните свободи, за правото на зачитане личния и семейния живот.

Административната преписка е приета по делото без оспорване от страните. От адвоката на жалбоподателя са представени и заверени преписи на: Решение № 4037/28.05.2015 г., издадено от заместник – председател на Държавна агенция за бежанците, при Министерски съвет на РБ, с което на М. А. М. А. е предоставен статут на бежанец в РБ; Решение № 9458/17.12.2015 г. на същия административен орган, с което на М. А. М. А. е разрешено да се събере на територията на РБ, вкл. със своя син А. М. А. Ал-А..

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на Н. и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана, вкл. с националната сигурност. Комpetентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 Н., който е подписан от материално компетентно консулско длъжностно лице. Каза се по – горе, че за случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза на основанията по 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 ЗЧРБ и с мотиви: „след извършена проверка е установено, че събиращият семейството си чужд гражданин с получена закрила в РБ реално не пребивава в страната, няма осигурено жилище, няма задължително здравно осигуряване, съответно средства за издръжка, за да не прибягват членовете на семейството ди системата за социално осигуряване“. Според текстовете на разпоредбите, „отказва се издаване виза на чужденец, който (съответно): „няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане; не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване; има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трети страни; са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване“. Последното основание - по т. 24 на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ в процесния отказ не е възпроизведено словесно. От страна на ответника не се представиха каквито и да е доказателства, обосноваващи изводи в посочения смисъл, вкл. как

са обосновани изводите за това, че: „събиращият семейството си чужд гражданин с получена закрила в РБ реално не пребивава в страната, няма осигурено жилище, няма задължително здравно осигуряване, съответно средства за издръжка, за да не прибягват членовете на семейството ди системата за социално осигуряване“, тъй като липсват писмени доказателства в тази насока. Видно от получените писма от Дирекция „Миграция“ – МВР и ДА „Национална сигурност“ не са изготвяни становища и не са създавани писмени документи. От друга страна жалбоподателят представи писмени доказателства (л.л. 58-63 от делото), които установяват: наличие на постоянен адрес в РБ на бащата М. А. М. А.; редовно внасяни за него здравноосигурителни вноски; налична банкова сметка. С показанията си същият твърди, че: има работа в РБ като чужденец, със статут на бежанец; през 2018 г. се развел със съпругата си, която не била съгласна синът им А. М. А. Ал-А. да живее при своя баща в РБ.

Жалбата е основателна.

Целта и условията на заявленото пребиваване се установяват по несъмнен начин от цитираното Решение № 9458/17.12.2015 г. на заместник – председател на ДАБ, с което на М. А. М. А. е разрешено да се събере на територията на РБ, вкл. със своя син А. М. А. Ал-А.. Жалбоподателят А. М. А. Ал-А. е член на семейството (арг. § 1, т. 3, б. „а“ ДР ЗУБ и чл. 2, ал. 3, т. 1 и т. 2 ЗЧРБ) на М. А. М. А., който се ползва от международна закрила (статут на бежанец), предоставена от РБ. В този случай той би следвало да има статут на дългосрочно пребиваващ чужденец, което означава (чл. 24е, ал. 1 ЗЧРБ), че като член на неговото семейство може да получи разрешение за продължително пребиваване, със срок една година, с възможност за подновяване, без да се надхвърля разрешеният срок на пребиваване на титуляря. У. израз „може“ предполага, че компетентният да се произнесе по заявлението за издаване на виза административен орган разполага с оперативна самостоятелност (чл. 169 АПК), но за да я упражни законосъобразно дължи при отказ да изложи нарочни мотиви, защо пренебрегва влязлото в законна сила Решение № 9458/17.12.2015 г. на заместник – председател на ДАБ. Такива мотиви липсват в процесния отказ и това е така, защото (вероятно) ответникът не се е съобразил със задължението си, регламентирано с чл. 35 АПК да изясни всички, относими към случая факти и обстоятелства.

Освен изложеното и във връзка с него Съдът приема още, че ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на [член 32, § 1](#) и [член 35, § 6 от Визовия кодекс](#). Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широва свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявлена виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на человека и основните свободи постановява, че „Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“, като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

Постановеният от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в [населено място] за издаване на виза, вид „Д“, по заявление от 21.03.2025 г. не съответства на изискванията за форма на индивидуалния административен акт, регламентирани с чл. 59, ал. 2, вр. чл. 1 АПК, понеже не съдържа мотиви, обосноваващи цитираните норми на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Отказът е постановен след неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ и след

несъобразяване с постановеното от заместник – председателя на ДАБ Решение № 9458/17.12.2015 г. На основание чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК след отмяната отказа административната преписка следва да бъде изпратена на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението от 21.03.2025 г., от А. М. А. Ал-А.-гражданин на И., за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата, вх. № 24845/13.10.2025 г. от А. М. А. Ал-А. – гражданин на И., действащ чрез своя баща и законен представител М. А. М. А. постановения от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място], Турция ОТКАЗ (без дата) за издаване на виза, вид „Д“, по заявление от 21.03.2025 г.

ИЗПРАЩА преписката на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението, след изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: